

La meitat de Convergència

Roger Palà

“La meitat de la CUP s’ha aliat amb els poders fàctics de l’Estat que volien tallar-me el coll”. Ho va dir **Artur Mas** [en una entrevista a El Punt Avui](#) el passat 31 de gener. No era el primer cop que l’expresident de la Generalitat emprava aquesta fórmula –“la meitat de la CUP”– per referir-se a l’esquerra independentista. Ho va fer per primera vegada a la roda de premsa del 5 de gener de 2016, en el moment de màxima pressió contra els cupaires, que seguien negant-se a investir-lo a cinc dies de vèncer el termini legal per convocar noves eleccions. “La meitat de la CUP comet un error gegantí”. La referència era òbvia: [l’assemblea cupaire empatada a 1.515](#) entre partidaris d’investir a **Mas** i partidaris de no fer-ho.

Des dels temps de **Juli Cèsar**, dividir per vèncer és un dels clàssics de l’estratègia política. Divide et impera. A Espanya ho estem veient aquests dies amb Podem. A Catalunya ho hem vist amb ERC, víctima de l’esquarterament intern sovint gràcies a l’habilitat de l’entorn mediàtic convergent per atiar-ne el foc de les contradiccions (ERC ha patit en els darrers vint anys tres escissions, i no pas pel flanc esquerrà).

El que no s’explica tant, però, és que també a Convergència hi ha a hores d’ara dues meitats. No ens referim al sonat divorci amb Unió, sinó a una altra cosa molt més profunda, latent i poc verbalitzada. Dit ràpid: **hi ha una meitat de Convergència disposada a pactar i cedir davant d’ERC i la CUP** per seguir fent passos en el procés sobiranista. **I hi ha una altra meitat de Convergència que no està disposada a pagar aquest preu**, i que només vol jugar al joc del procés si pot tenir-lo del tot sota control ([l’“Scattergories és meu i me l’emporto”](#)). La primera meitat la representa el president **Puigdemont**. L’altra la representa l’expresident **Mas**.

La Convergència de l’acord sobiranista

La meitat de Convergència que representa **Puigdemont** no són independentistes eixelabrats. Potser s’ho pensaran dues vegades abans de desobeir l’Estat com defensa la CUP. I en el pla social tindran diferències importants també amb ERC, la seva principal adversària en molts municipis. No han renunciat –ni molt menys!– a l’ideari liberal convergent. Però en el pla nacional, aquesta Convergència és capaç d’entendre’s amb altres partits: sembla haver assumit **que el sobiranisme és plural i que la política, en aquest camp, necessàriament ha de passar pel pacte**.

Aquesta meitat de Convergència és un partit d’ordre, però no té vincles especialment estrets ni amb el poder de Madrid ni amb les grans empreses de l’ÍBEX. El peix al cove els queda lluny perquè no l’han practicat gaire. Són gent que sempre ha estat del morro fort. La majoria, de Catalunya endins. Coneixen poc –i també temen– la Catalunya dels ‘Comuns’ metropolitans. Alguns d’ells –com el mateix **Puigdemont**– no s’ha sumat a l’independentisme fa quatre dies, sinó que vénen de lluny. Quan això de ser sobiranista era una excentricitat, ells ja ho eren encara que els miressin d’una manera estranya. No són de l’upper Diagonal, però representen bé gran part de les classes mitjanes i benestants del país. **Se senten més còmodes a les manis de l’ANC que a les trobades de Foment del Treball, tot i que volen ser als dos llocs**.

La Convergència del 'masisme' agre

La Convergència que representa **Artur Mas**, en canvi, és una Convergència més antiga. **No ha paït el fet d'haver deixat de ser hegemònica en el si del sobiranisme**. No va llegir bé els resultats del 27-S i el desplaçament a l'esquerra de l'independentisme. És una Convergència que voldria "corregir les urnes" –el mateix **Mas** ho va verbalitzar així en la compareixença en què va anunciar l'actual pacte amb la CUP.

Aquesta Convergència és la que primer va ser alumna avantatjada de l'austeritat i les retallades, i que des de 2012 ha volgut passar pantalla cavalcant el tigre del procés amb l'objectiu de domesticar-lo, després d'anys de fer lobby a Madrid per als grans poders econòmics locals. **Hi ha una connexió inevitable entre aquesta Convergència i aquell obscur "sector negocis" del pujolisme**. L'ombra de la corrupció, del 3% i dels #PanamaPapers la sobrevola de prop. Aquesta meitat de Convergència ho va fiar tot a l'hiperlideratge de **Mas** i ha sortit molt tocada del darrer cicle electoral. Però no està ni molt menys desactivada. **Al contrari: mana molt**.

I és que, a diferència del que sembla passar amb la CUP, **les dues meitats de Convergència no són d'ídèntica mida**. La Convergència que representa **Puigdemont** connecta bé amb el cos electoral del sobiranisme, però no és ni molt menys hegemònica en el si del partit. El President no representa la gent que ha manat sempre a Convergència. No forma part d'aquella burgesia barcelonina que ha dirigit CDC les últimes dècades. Però els atzars del procés han situat la Convergència de l'acord sobirana en una posició de lideratge institucional. Serà quelcom durador? O, per contra, som en un moment d'interinatge?

La pugna en el si de la formació convergent és molt forta. La vella guàrdia està tensa. Hi ha molta gent desorientada. **Mas continua sent el President Mas per als seus més estrets col·laboradors, però per a molts convergents, el President Puigdemont, de moment, és només "en Puigdemont"**. O pitjor encara: en "Puigdi". Hi ha un efecte "Good Bye Lenin" en alguns

ambients de CDC. També a Palau. Són uns quants els qui semblen creure que **Mas** continua sent el President i que el dia 10 de gener mai no va existir.

Dues meitats... o tres: socialdemòcrates, renovadors d'ordre i vella guàrdia

Fet i fet, podria ser que no hi haguessin només dues meitats de Convergència, sinó tres. El lideratge de la formació se'l disputen en aquests moments tres sectors: **els autodenominats socialdemòcrates, els qui podríem batejar com a renovadors d'ordre i la vella guàrdia**. Al primer espai hi trobem noms com l'actual conseller de Territori, **Josep Rull**, o la presidenta de la Diputació de Barcelona i alcaldessa de Sant Cugat, **Mercè Conesa**. El segon l'encapçalen **Jordi Turull**, home fort de CDC al Parlament, i **Miquel Buch**, alcalde de Premià i president de l'Associació Catalana de Municipis (ACM). El tercer el lidera l'exconseller de Justícia **Germà Gordó**, qui sempre ha estat pròxim a **Oriol Pujol** i a la vella guàrdia del partit, i és reaci al pacte amb la CUP i poc partidari d'aventures.

El moment clau serà el congrés previst per al mes de juny. **Mas**, mentrestant, ho sobrevola tot amb la promesa de mantenir-se neutral. I **Puigdemont**? Del President sempre s'ha dit que va per lliure, però la lògica diria que, de connectar amb algú, ho tindria més fàcil amb el sector Rull/Conesa, en teoria el minoritari. **Puigdemont**, un home de Poblet -com destaca [aquest bon article d'Àlex Milian a la revista El Temps](#)- és ara el lideratge institucional més visible del Partit de Montserrat. Ho és gràcies a un pacte d'orfebreria amb la CUP i en el marc d'una operació excepcional, Junts pel Sí, en una legislatura que hauria de servir per fer passos definitius cap a la independència. **Assumirà el President un rol d'interinitat, a l'espera d'un hipotètic retorn de Mas? O, per contra, voldrà jugar la partida?** Aquest és un dels grans assumptes que caldrà dirimir durant els pròxims mesos.